

Sygn. akt VIII U 260/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Gliwicach

sprawy R. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 grudnia 2016 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. P. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 grudnia 2016 roku;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego R. P. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 260/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu R. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. W uzasadnieniu podniósł, że ubezpieczony nie może ponosić ujemnych konsekwencji reorganizacji górnictwa i centralizacji dokumentacji pracowniczej ponad normalne okresy wydawania zaświadczeń oraz obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych

zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne. Jednocześnie ubezpieczony zwrócił się do (...) S.A. Zakładu (...) o przesłanie druku Rp-7 ubezpieczonego za okres 1967 – 1993.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. P. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od 1 listopada 1992r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1984r. do grudnia 1987r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 341,15% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie do 16 marca 1993 r.

W dniu 1 grudnia 2016r. ubezpieczony wniósł o ponowne przeliczenie emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiągniętych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Sąd ustalił, iż w okresie od 8 czerwca 1967r. do 16 marca 1993r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Początkowo pracował jako robotnik na powierzchni, a następnie od 12 sierpnia 1967r. do 7 września 1968r. jako ładowacz pod ziemią. W okresie od 8 września 1968r. do 31 sierpnia 1969r. pełnił funkcję młodszego górnika pod ziemią, od 1 września 1969r. do 30 kwietnia 1972r. był górnikiem pod ziemią, w okresie od 1 maja 1972r. do 31 lipca 1974r. pracował jak cieśla górnicy pod ziemią, natomiast od 1 sierpnia 1974r. do 16 marca 1993r. zajmował stanowisko górnika przodowego pod ziemią.

W oparciu o przedłożone przez odwołującego w toku procesu zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 1 lutego 2017r. wystawione przez (...) S.A. Zakład (...), Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia odwołującego w latach 1974 – 1983 oraz 1988 – 1993 i polecił organowi rentowemu przeanalizowanie przedmiotowej sprawy pod kątem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ustalono, że nie zachowała się dokumentacja płacowa ubezpieczonego sprzed 1972r.

Obliczony przez ZUS z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1974 – 1993, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 258,85%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 1 lutego 2017r. wystawione przez (...) S.A. (...) (k.11-12) oraz obliczeń dokonanych przez ZUS zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej (k.16-17).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1984r. jest uprawniony do emerytury górniczej, obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z okresu od stycznia 1984r. do grudnia 1987r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 341,15% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 1 grudnia 2016r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, a zaskarżoną decyzją z dnia 13 grudnia 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, iż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów potwierdzających wysokość osiąganych wynagrodzeń dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.) w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

W toku postępowania przed tut. Sądem odwołujący przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 1 lutego 2017r. wystawione przez (...) S.A. Zakład (...) zawierające informacje o wysokości osiąganego przez odwołującego wynagrodzenia w latach 1974 – 1983 i 1988 – 1993. Był to nowy dowód w sprawie. W związku z powyższym Sąd zobowiązał organ rentowy do przeanalizowania przedmiotowej sprawy pod kątem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Bezspornie również ubezpieczony kontynuował zatrudnienie po przyznaniu świadczenia.

Zobowiązany przez Sąd organ rentowy, w oparciu o przedłożony druk Rp-7 z dnia 1 lutego 2017r., obliczył odwołującemu – zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia. Wskaźnik ten wyniósł 258,85%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu R. P. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 grudnia 2016 roku tj. pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800).

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek